

De ongelovige in oorlog met God: Michael Ruse en Schepping-Evolutie controverse

<http://www.answersingenesis.org/articles/arj/v5/n1/Michael-Ruse-creation-evolution-controversy>

door Callie Joubert, 5-9-2012

Alle Schriftaanhalingen komen uit de Statenvertaling (1977 of HSV)
Vertaling en voetnoten door M.V.

Abstract

Dr. Michael Ruse¹ besteedde meer dan 40 jaar van zijn leven aan het bestrijden van het creationisme. Een aantal misvattingen met betrekking tot de controverse tussen creationisten en evolutionisten zouden eens moeten opgehelderd worden. **Ten eerste**, de controverse is geen strijd tussen wetenschap en religie. Van belang is de dominante wereldbeschouwing te begrijpen die de wetenschappelijke onderneming aandrijft vandaag. **Ten tweede**, een atheïst bestaat niet. Als deze waarheid kan aangetoond worden aan de hand van de Schrift, dan moeten we meer te weten komen over de zogenaamde atheïst in het bijzonder, en wat hem aandrijft. Het bewijs toont aan dat een vrees voor God en het hiernamaals een belangrijke rol speelt in de psychologie van het ongelof. **Ten derde**, de identiteit van de Schepper en de plaats van de Schrift in de Intelligent Design Beweging en de filosofische theologie moeten heroverwogen worden. Het ontgoocht op verschillende punten. En **Ten vierde**, theïstische evolutie kan niet verzoend worden met de Schrift, in tegenstelling tot wat Ruse zou willen dat christenen geloven.

Inleiding

De volgende zinnen reflecteren sommige gedachten en geloofspunten van dr. Michael Ruse over hemzelf, het Christendom en creationisten:

Ik heb feilloze geloofsbrieven als strijder tegen het creationisme ... Met betrekking tot de belangrijkste beweringen van het Christendom - liefhebbende God, gevallen natuur, Jezus en verzoening en verlossing - ben ik vrij atheïstisch ... ik verkies liever de term "scepticus" om mijn positie te omschrijven ... Dat de creationisten en hun medereizigers - de proponenten van de Intelligent Design Theory (IDT) - een afkeer van mijn zienswijzen hebben neem ik als vanzelfsprekend ... Ik veracht hun geloof en ik vind hen erg gevaarlijk ... Ik ben een fervente evolutionist ... Ik vind dat wetenschap de hoogste vorm van kennis is - ik ben een filosofische naturalist (Ross 2005; Ruse 2009a, 2010b, pp. 1, 12).

Ruse, een historicus en filosoof aan de Florida State University, aarzelt nooit zijn lezers en luisteraars te informeren met hoe en waarom. Ruse besteedde 40 jaar van zijn leven, zo zegt hij, met de observatie van de lopende controverse tussen evolutionisten en creationisten; hij "bestrijdt fundamentalisten, inbegrepen proponenten van Intelligent Design, op het podium, in drukwerk en in de rechtszaal" (Ruse 2011).^[1] Ruse's recente evaluatie van "creationisme" leidde hem tot de conclusie dat "wetenschappelijk creationisme waardeloos is, filosofisch verward, en onveranderlijk theologisch kortzichtig. Hetzelfde is waar met betrekking tot haar nakomeling, de Intelligent Design Theory" (Ruse 2007, p. 23).

¹ http://en.wikipedia.org/wiki/Michael_Ruse.

Ruse's strijd tegen creationisten en zijn conclusies komen niet als een verrassing, gezien wat we weten over ongeloof in het licht van de Schrift, zoals we zullen zien. Wat ook niet vreemd is, is dat BioLogos (theïstische evolutionisten) de argumenten van Ruse gebruiken om hun zienswijze te ondersteunen dat "evolutie, goed begrepen, het best Gods scheppingswerk beschrijft" (BioLogos 2011).^[2] Wat zij blijkbaar hebben gemist of genegeerd is de crux van Ruse's argument.

Mijn bedoeling met onderhavig document is te voorzien in een verklaring voor Ruse's gedrag, ook al is dat maar ten dele. Maar Ruse's argumenten wekken ook de nood op om een aantal misvattingen recht te zetten met betrekking tot de controverse tussen creationisten en evolutionisten.

Ten eerste wil ik aantonen waarom het een vergissing is te denken dat de controverse een strijd is tussen wetenschap en religie. Van belang is de dominante wereldbeschouwing te begrijpen die de wetenschappelijke onderneming aandrijft vandaag. De belangrijkste onderwerpen zijn de natuur, het karakter van de Schepper en de Schrift als het ware en gezaghebbende Woord van God.

Ik wil vervolgens argumenteren dat er niet zoiets als een atheïst bestaat. Als deze waarheid kan aangetoond worden vanuit de Schrift, dan kan geen mens oprecht beweren dat God niet bestaat. Maar er is meer; het suggereert een revisie van de veronderstellingen, bedoelingen, benaderingen en argumenten van vele christelijke apologeten². Het is van belang te weten wat de zogenaamde atheïst aandrijft. Het bewijs dat beschouwd moet worden zal aangeven dat een vrees voor God en het hiernaars een bijzonder grote rol spelen in de psychologie van het ongeloof, en dat wijst op het realisme van de Schrift.

In de derde sectie wil ik focussen op de plaats van de Schrift en de identiteit van de Schepper in de Intelligent Design Movement en de filosofische (analytische) theologie. We zullen zien dat dit ontgoochelt op verschillende gronden.

Tenslotte wil ik beweren dat theïstische evolutie niet verzoend kan worden met de Schrift, tegengesteld aan wat Ruse zou willen dat christenen geloven.

Sectie I: De essentie van de schepping-evolutie controverse

Veel te veel mensen vandaag, inbegrepen christenen, zien de controverse tussen christenen en evolutionisten als een strijd tussen wetenschap en religie, in plaats van tussen schepping en evolutie (zie Collins 2007, pp. 4-6). Evenmin is de controverse een kwestie van christenen die tegen wetenschap zijn. Er zijn ten minste twee redenen waarom opvattingen zoals deze misleidend zijn. Ten eerste, het is belangrijk te begrijpen dat

het een drogreden is te geloven dat wetenschappelijke feiten voor zichzelf spreken - ze worden altijd geïnterpreteerd volgens een raamwerk (Sarfati 1999, pp. 15-16).

Waar Jonathan Sarfati naar verwijst als zijnde een "raamwerk" is algemeen gekend als een paradigma (model; voorbeeld: een wetenschappelijk studiedomein), een ideologie en wereldbeschouwing. Belangrijk bij raamwerken is hun inhoud: concepten en vooronderstellingen (geloofspunten, aannemingen) over de realiteit, de soorten van dingen die bestaan, hun naturen, hun oorsprong, hoe ze zich gedragen, hoe ze samenhangen, hoe ze gekend kunnen worden, enz. (vgl. MacArthur 2003, 2006). Sarfati's punt is dat raamwerken diep de fenomenen beïnvloeden die de wetenschapper observeert, hoe ze worden ontvangen, en hoe ze vervolgens worden verklaard. Ruse (2011) bevestigt dat paradigma's "in belangrijke mate succes kennen door het negeren van bepaalde kwesties als zijnde niet relevant" terwijl er absoluut geen reden is waarom dat het geval zou zijn of zo zou blijven. Wat waar is voor de wetenschappers is ook waar voor hen die de Bijbel interpreteren. Met de woorden van theoloog Andrew Kulikovsky:

Alle foute interpretaties en verkeerd begrijpen van de Schrift zijn het resultaat van ofwel valse vooronderstellingen, onvoldoende gegevens, of een inadequate of inconsistente hermeneutiek³ (Kulikovsky 2009, p. 37).

² Apologetiek: Dat deel van de theologie dat zich bezighoudt met de verdediging van het christelijke geloof.

³ Hermeneutiek: Leer van de regels en hulpmiddelen die bij de uitlegkunde gebruikt worden, de theorie van de exegese, met name van de bijbeluitlegging. (Van Dale).

Het is daarom belangrijk te weten welk raamwerk de wetenschappelijke onderneming aandrijft en te zien wat de resultaten zijn wanneer fenomenen worden geïnterpreteerd binnen dat raamwerk.

Wijd en zijd wordt erkend dat de dominante wereldbeschouwing die ten grondslag ligt van de interpretatie van wetenschappelijke data, vandaag het naturalisme is (cf. MacArthur 2002; Mortenson 2004). Filosoof Charles Taliaferro beschrijft “naturalisme” als “een wetenschappelijk georiënteerde filosofie die het bestaan van God afwijst, zowel als de ziel” (Taliaferro 2009, p. 2).^[3] Vermits het geen toeval is dat het naturalisme zowel de Schepper als het bestaan van de ziel als trefpunt maakt, is het belangrijk te begrijpen dat naturalisme essentieel drie sleutelementen omvat:

1. Sciëntisme⁴ (een mentale houding in termen van welke wetenschappelijke kennis als superieur gehouden wordt ten opzichte van enige andere soort, zo niet de enige soort van kennis).
2. Een evolutionair (naturalistisch) verhaal van de oorsprongen (alles wat bestaat is het product van verstandsloze wetten en processen van de natuur en toeval; het leven “kwam op” van niet-leven, en menselijke wezens stammen af van aapachtige schepselen over miljoenen jaren).
3. Fysicalisme⁵ (een ontologie⁶ van de soorten dingen die bestaan en hun naturen; alle bestaande entiteiten bestaan enkel uit materie, of steunen op materie voor hun verschijnen).

We moeten in gedachten houden dat sciëntisme dient als rechtvaardiging van het evolutionaire (naturalistische) verhaal van de oorsprongen welke, op haar beurt, fysicalisme (materialisme) rechtvaardigt.

Het zal behulpzaam zijn de punten die we behandeld hebben te demonstreren. Theoloog en filosoof Nancey Murphy die “christelijke” filosofie doceert aan het Fuller Theological Seminary, drukte haar sciëntisme, naturalisme en fysicalisme uit als volgt:

We hebben een kijk op wetenschap geërfd die een atheïstische methodologie nastreeft, wat betekent dat wetenschap ... naturalistische verklaringen zoekt voor alle natuurlijke processen. Zowel christenen als atheïsten moeten zich in ons gebied met wetenschappelijke kwesties bezighouden zonder inroeping van een schepper ... (Murphy 2007, pp. 194, 195).

Murphy vertelt christenen de regels te adopteren van zogenaamde atheïsten maar vertelt hen niet waarom dit zo zou moeten blijven. Volgens haar:

Neurowetenschap completeert nu de darwiniaanse revolutie, door het brein in het gebied te brengen van de biologie. Mijn bewering, in het kort, is deze: alle menselijke capaciteiten ooit toegeschreven aan de immateriële geest of ziel neigen nu naar de inzichten van de neurobiologie ... We hebben het feit te accepteren dat God te maken heeft met [materiële] hersenen - dit kan ruw klinken maar het is wel betrouwbaar (Murphy 2006a, pp. 88, 96).

Wat zijn de “inzichten” van de neurobiologie, volgens haar? Wij moeten niet langer “het bestaan van de geest of ziel postuleren om leven en bewustzijn te verklaren” (Murphy 1998, p. 17). Het is gemakkelijk te zien dat haar fysicalistische conclusie logisch volgt uit een interpretatie van de wetenschappelijke data (over het brein) binnen het raamwerk van naturalisme.

Maar wat te zeggen van de Schrift die duidelijk Murphy’s fysicalistische conclusie verwerpt (bijvoorbeeld: Genesis 35:18; 1 Koningen 17:17, 21–22; Prediker 12:7; Psalm 31:10; Zacharia 12:1; Mattheüs 10:28, 22:37; Handelingen 2:27, 31, 7:59; Romeinen 1:9; 1 Korinthiërs 2:11, 7:34; 2 Korinthiërs 7:1; Jakobus 2:26)? Zij moet deze teksten ofwel negeren, ofwel ze herinterpreteren op manieren waardoor ze zouden passen in haar vooronderstellingen.^[4]

De tweede reden waarom het conflict tussen creationisten en evolutionisten slecht voorgesteld is, komt door dit: evolutionisme is net zozeer een religieuze wereldbeschouwing als enig andere. Ruse biedt ten minste drie redenen aan als ondersteuning van deze thesis. Ten eerste, als evolutionisten stellen dat evolutie zou moeten onderwezen worden in scholen terwijl dit atheïsme of de valsheid

⁴ Sciëntisme is de benaming voor de wijsgerig-wetenschappelijke ideologie die van de beoefening van de (positivistisch opgevatte) wetenschap de oplossing van alle problemen verwacht. <http://nl.wikipedia.org/wiki/Scientisme>.

⁵ Het fysicalisme is een filosofische veronderstelling, dat de werkelijkheid met uitsluitend fysische eigenschappen beschreven kan worden

⁶ Ontologie: zijnsleer. http://nl.wikipedia.org/wiki/Ontologie_%28filosofie%29.

van het christelijke geloof impliceert, “waarom is dan hun geloof vrijgesteld?” (Ruse 2009b). Ruse’s punt is dat evolutionisten atheïsme zullen onderwijzen. Ten tweede, zowel christenen als evolutionaire wetenschappers stellen dezelfde vragen, alhoewel zij verschillende antwoorden geven (Ross 2005). Met andere woorden, en ten derde, als het evolutionisme wordt omarmd als het enige geloofssysteem dat telt als kennis, de soorten dingen die bestaan en hun oorsprong, dan vormt dat een rivaliserende religieuze respons op het soort vragen die christenen stellen. Zijn christenen dan correct wanneer ze zeggen dat creationisme en evolutionisme twee competitieve religieuze systemen zijn? Ruse’s antwoord is: “we hebben niet gewoon een clash tussen wetenschap en religie maar veeleer tussen twee religies” (Ruse 2005, p. 287); “In denk dat zij [christenen] gelijk hebben ... beide zijden maken religieuze verbintenissen” (O’Hehir 2005).^[5]

Om samen te vatten, de zienswijze dat het conflict tussen creationisten en evolutionisten een strijd is tussen religie en wetenschap, is een verwrongen kijk op de werkelijke toestand. Het is verre van ons te denken dat wetenschap een probleem is terwijl het echte probleem het paradigma, de ideologie of wereldbeschouwing is die een wetenschapper adopteert en door welke hij vervolgens zijn interpretatie van wetenschappelijke onderzoeksresultaten filtert. De essentie van het conflict gaat over schepping en evolutie, en zoals we zullen zien, beweringen die gaan over de natuur en het karakter van de Schepper, en de Bijbel die voor bijbelgerichte christenen de absolute gezagsbron is en de hoogste soort van kennisbron in alle materies waarover hij spreekt.

Sectie II: De “Atheïst” en het bestaan van God

Ruse (2009b) schrijft: “Als professioneel filosoof is mijn eerste vraag natuurlijk: ‘wie of wat is een atheïst?’” Dit is een erg relevante vraag, zowel vanuit bijbels perspectief als vanuit het perspectief van de evolutionist. Jerry Bergman’s (2010) recensie van de zienswijzen van de meeste leidende wetenschappers onthult dat evolutie atheïsme vraagt. Ik wil daarom Ruse’s vraag herfraseren: Is een atheïst werkelijk iemand die niet gelooft in het bestaan van God? Het bijbelse antwoord is nee! De zogenaamde atheïst kan weigeren de Schepper te erkennen, en hij kan beweren dat hij onvoldoende kennis heeft over God, maar hij kan niet beweren dat God niet bestaat. Dit betekent dat het centrum van de focus van de christelijke apologet het werk moet zijn van Jezus Christus onze Heer en Redder. Dat het niet anders mag of kan wordt onderstreept door deze verklaring van Ruse: “Ik kan er mij niet toe brengen te geloven dat Jezus stierf aan het kruis voor mijn zonden” (Ruse 2006, p. 148). Het bewijs dat moet gepresenteerd worden suggereert dat christenen hun veronderstellingen moeten herzien over de zogenaamde atheïst. Ik zal eerst beschouwen welke vier passages in de Schrift iets te zeggen hebben over de kwestie, waarna ik wil focussen op wat evolutionisten en materialisten zelf onthullen met betrekking tot de psychologie van ongelof.^[6]

Psalm 14:1-4 en 19:1-15

De Bijbel vertelt ons dat iemand die in zijn hart zegt “Er is geen God” een dwaas is (Psalm 14:1–4; vgl. 10:1–4, 53:1–4). De context waarin deze woorden verschijnen geven aan dat dit soort van dwaas een morele dwaas is wat zijn intellect grondig aantast. Zijn dwaasheid in wat hij denkt en zegt in zijn hart over de Schepper komt voort uit een verdorven menselijke natuur (vgl. Prediker 9:3; Jeremia 17:9, Efeziërs 2:1-3). Met andere woorden: het is niet zo dat de persoon die in zijn hart zegt “er is geen God” niet kan redeneren; het betekent gewoon dat zijn redenatie verdraaid is.

Dezelfde psalmist voorziet ons in de volgende verklaring van de feiten: “De hemelen vertellen Gods eer, en het uitspansel verkondigt het werk Zijner handen” (Psalm 19:2). Indicaties van het bestaan van God, zegt hij, zijn niet verborgen; ze zijn overal (vgl. Job 12:7–10; Efeziërs 2:10). Verzen 3-4 van Psalm 19 zeggen dat Gods geschapen werken tot ons spreken, maar niet met een hoorbare stem. De onhoorbare stem van de natuur wordt dan door de psalmist gecontrasteerd met het verbale, gesproken woord van de Schepper, “De wet van de HEERE”, “het getuigenis van de HEERE”, “de bevelen van de HEERE”, “het gebod van de HEERE”, “De vreze des HEEREN”, “de bepalingen van de HEERE” (verzen 8-10). Elk aspect van het woord van God dient als voorbeeld van zowel zijn ontologische natuur als het effect ervan: “zij bekeert de ziel”, “zij geeft de eenvoudige wijsheid” (vs. 8); “zij verblijden het hart”, “het verlicht de ogen” (vs. 9); “zij houdt voor eeuwig stand”, “met elkaar zijn zij rechtvaardig” (vs. 10).

Het contrast tussen de werken van de natuur (wat theologen de algemene openbaring van God noemen) met Gods woord (Zijn bijzondere openbaring) in Psalm 19 toont aan dat Gods bijzondere openbaring superieur is aan de openbaring van Zichzelf in Zijn geschapen werken, in tenminste twee opzichten.^[7] Ten eerste, bijzondere openbaring helpt ons algemene openbaring te begrijpen op manieren die we anders niet zouden kennen, en is daarom wenselijker (vs. 11). Ten tweede, de Schrift waarschuwt voor en helpt ons om ons te beschermen tegen dwaasheid (het denken en gedrag van de dwaas): dwaling, hoogmoed en overtreding (verzen 12-14). Het gebed van de psalmist is daarom instructief: “Laat de woorden van mijn mond en de overdenking van mijn hart welgevallig zijn voor Uw aangezicht, HEERE, mijn rots en mijn Verlosser!” (vs. 15).

Het is geen toeval dat de psalmist verklaart dat de schepping duidelijk het bestaan van God openbaart. Dit feit impliceert dat de zogenaamde atheïst het tegendeel niet eerlijk kan beweren. Het is daarom geen kwestie van niet weten dat God bestaat, maar van verkeerd redeneren over wat reeds gekend is over Hem. We zullen later zien dat dit een oude waarheid is.

Handelingen 17:16–34

Toen de apostel Paulus in Athene was werd hij diep geprikkeld door de pervasieve afgoderij die hij zag (verzen 16, 23). Vers 18 zegt dat Paulus discussieerde met epicuristen (materialisten) en stoïcijnen (pantheïsten), die dachten dat hij een nieuwe godheid bij hen introduceerde, gezien hij Jezus en de opstanding predikte (zie ook vv. 30-32). Toen zij hem later naar de Aeropagus brachten, vertelde hij zijn luisteraars exact wat zijn bedoelingen waren: aan hen de “onbekende God” verkondigen die zij aanbaden in onwetendheid (vs. 23). Hij ging dan recht op zijn doel af en onthulde de identiteit en natuur van God: Hij is de almachtige (vs. 24), de soevereine, Zichzelf onderhoudende Schepper van de wereld, de bron van alle leven (vs. 25), Die niet ver is van ieder van ons en alomtegenwoordig is (vv. 27-29). Dus, anders dan wat de luisteraars veronderstelden wordt de Schepper niet gediend met mensenhanden, noch met een product van ’s mensen handen en creativiteit (vv. 25, 29).

Deze teksten geven ruimte voor enkele commentaren. Paulus’ benadrukking in zijn prediking en discussie was Gods bijzondere openbaring: “... verkondig ik u” (vs. 23), en “God dan verkondigt ...” (vs. 30). Paulus engageerde de afgodendienaars op basis van wat hij wist wat goed en fout, waar en vals was. Paulus’ startpunt was de Schepper en hij ging ervan uit dat hij met de Schepper bekend was. Met andere woorden: Paulus predikte geen vage vorm van theïsme. Integendeel, hij was erg specifiek over de identiteit en natuur van de Schepper. Bovendien, indien de algemene openbaring een rol speelde in Paulus’ prediking en discussie, dan was deze ondersteund en vergezeld door bijzondere openbaring. Zij die de “onbekende God” aanbaden waren geen mensen die twijfelden aan het bestaan van “iets hogers” dan zichzelf, maar wat zij geloofden over de Schepper was gewoon foutief. Dus, het feit dat Paulus hun foutief geloof corrigeerde geeft voor ons aan dat de Schrift geen ruimte geeft aan gelijk welk soort van geloof in God.

Maar waarom zou men een “onbekende God” vereren? Zou dat uit vrees kunnen zijn? Zou het kunnen zijn dat een bewustzijn van “een onbekende God” deze mensen ertoe leidde voorzorgen te nemen om zijn toorn te ontlopen? Verklaart dit niet de aanwezigheid van een altaar om Hem te eren (vs. 23)?

Romeinen 1:16–32

Vers 20 leest: “Want de dingen van Hem die onzichtbaar zijn, worden sinds de schepping van de wereld uit Zijn werken gekend en doorzien, namelijk én Zijn eeuwige kracht én Zijn Goddelijkheid, zodat zij niet te verontschuldigen zijn”. Deze tekst is door christenen toegeëigend ter ondersteuning van hun zienswijze dat de Schrift natuurlijke theologie leert (Dembski 1994, p. 114; Moore 2010), en de tekst wordt gebruikt om argumenten te rechtvaardigen voor het bestaan van de Schepper. Maar waar in Romeinen 1:16-32 wordt gezegd, zelfs maar één keer, dat ongelovigen op eerlijke wijze het bestaan van hun Schepper kunnen ontkennen?

De Schrift is heel duidelijk: “omdat wat van God gekend kan worden, hun bekend is. God Zelf heeft het hun immers geopenbaard” (vs. 19) - “sinds de schepping van de wereld” (vs. 20). Het is voor de mensheid onmogelijk de kennis van God te ontwijken (Psalm 19:1-4). Dus, zogenaamde atheïsten moeten noodzakelijkerwijze deze zijn “die de waarheid in ongerechtigheid onderdrukken” (vs. 18),

van wat zij reeds weten over God; zij zijn dezen die de Heer “niet als God verheerlijkt of gedankt” hebben (vs. 21) en zij hebben “het schepsel vereerd en gediend boven de Schepper” (vs. 25), en zij zijn dezen die “het hun niet goeddacht God te erkennen” voor wie Hij is (vs. 28). Maar nergens in deze passage lezen we dat mensen EERLIJK het bestaan van God kunnen ontkennen.

Dat iemand *kennen* en iemand *persoonlijk kennen*, twee verschillende dingen zijn zal niemand ontkennen.^[8] Het punt is echter dat Paulus voor gelovigen geen argument presenteerde om ongelovigen een geloof in het bestaan van God bij te brengen, want zij weten dat in feite al. Hun taak is ongelovigen te helpen in God te geloven op een persoonlijke manier (vgl. Handelingen 8:26–39; 14:15). Evenmin gebruikte Paulus kennis uit de natuur om de rationaliteit aan te tonen van het geopenbaarde evangelie. Hij sprak en begon eenvoudigweg met Gods bijzondere openbaring: “Want ik schaam mij niet voor het Evangelie van Christus, want het is een kracht van God tot zaligheid voor ieder die gelooft, eerst voor de Jood, en ook voor de Griek” (vs. 16). Wat niet kan genegeerd worden is dat Paulus verwees naar de “toorn van God” (vs. 18) in de context van ongelovigen die hun kennis van de waarheid onderdrukken. Dit kan niet anders, want de Schepper is de enige Wetgever en Rechter (Jakobus 4:12), en Zijn Wet is geschreven in de harten van alle mensen, een feit waarvan hun gewetens getuigen (Romeinen 2:15). Men kan niet ontsnappen aan kennis van God.

Het zou daarom evident moeten zijn dat christenen redenen hebben anders te denken over wat ongelovigen hen vertellen wanneer ze zeggen dat zij niet geloven in het bestaan van God, en wat het ware doel is van hun “theïstische bewijzen”. Maar laten we zien wat ongelovigen zelf ons vertellen waarom zij hun kennis van de waarheid onderdrukken.

De psychologie van het ongelof

De apostel Paulus gebruikte zowel de toekomstige Oordeelsdag als de toorn van God als cruciale elementen in zowel zijn prediking als de verdediging van het christelijke geloof: “zoals het voor de mensen beschikt is dat zij eenmaal moeten sterven en dat daarna het oordeel” (Hebreeën 9:27). Het is een erg van streek brengende gedachte en het genereert niets minder dan vrees. In Handelingen 24 lezen we dat toen gouverneur Felix Paulus ontbood om van hem te horen over “het geloof in Christus Jezus” en Paulus hem sprak over gerechtigheid, zelfbeheersing en het “komende oordeel” dat Felix toen “zeer bevreesd” werd (vv. 24-25). Het is daarom niet vreemd dat mensen vrijheid zoeken van gedachten over het hiernamaals, filosofisch zowel als psychologisch. Overweging van de gedachten en acties van enkele naturalisten en materialisten zullen ons helpen met dit fenomeen om te gaan, zelfs al is dat ten dele, en daarbij te zien hoe dit het realisme van de Schrift demonstreert.^[9]

Epicurus

De volgelingen van Epicurus maakten deel uit van de groep mensen met wie Paulus redeneerde in Handelingen 17 (vv. 16-34), zoals we eerder zagen. Wat het meest gekend is over Epicurus is dat hij een naturalist, een materialist was en iemand die het bestaan van God ontkende. Minder geweten van Epicurus is waarom hij anti-God naturalisme en materialisme verkoos als zijn levensfilosofieën. De reden is dat Epicurus emotioneel en mentaal in verwarring was; hij werd gedreven door één enkele obsessie, en dat was zichzelf en anderen te bevrijden van enig geloof in het hiernamaals.^[10]

We zijn in staat twee onderling gerelateerde oorzaken te identificeren over de staat van zijn ziel. De eerste oorzaak is betrokken van wat hij hoorde over mogelijke intelligenties in de lucht, en dat deze hun wensen communiceren aan menselijke wezens. Dit impliceert dat mensen objecten van hun toorn konden zijn. De tweede oorzaak, die uit de eerste volgt, was de gedachte aan een hiernamaals. Epicurus dacht dat, alhoewel hij hun toorn kon ontvluchten in dit leven, dit anders zou zijn in het hiernamaals. Dus, om mensen te bevrijden van deze mentale toestand, besliste hij therapeutisch te worden: het concept uitsluiten van het goddelijke van het universum en het geloof elimineren in de menselijke ziel en het hiernamaals (een vrees voor de hel; vgl. Mattheüs 10:28; Jakobus 5:20).

Van belang is te zien hoe hij naar zijn doel toeging. Epicurus was intelligent genoeg om te weten dat, om zijn therapeutische aspiraties te realiseren, hij een nieuwe kosmologie moest creëren (een nieuwe theorie over de entiteiten die bestaan in de wereld, de natuur van oorzaak en gevolg, en hoe

de verschillende delen van de wereld in het geheel passen) zowel als een nieuwe epistemologie⁷ (een nieuwe methode om kennis te verkrijgen en een theorie over wat geldig is als kennis). Epicurus had het inzicht om te zien dat elke zienswijze of theorie van de realiteit en kennis noodzakelijk implicaties heeft voor hoe mensen zouden leven. Omgekeerd zag hij dat elke moraliteit noodzakelijk een specifieke kijk op realiteit en theorie van kennis met zich meebrengt om ze te ondersteunen

Epicurus zag natuurlijke wetenschap als de manier waardoor hij zijn doelstellingen kon realiseren, hetgeen hij aanbood als zijn antwoord op 's mensen vermoedens over hemelse realiteiten. In dit opzicht was zijn logica erg simpel: voorziet in een remedie die geloof zou elimineren in het goddelijke en in het bestaan van de ziel. Zij die zonder onsterfelijke ziel zijn, logisch gesproken, hebben geen reden om zich zorgen te maken over een hiernamaals, en dus hebben zij geen vrees voor bestraffing. Maar hoe zag zijn kosmologie eruit? En zijn theorie van kennis (wetenschap), waar kwam dat vandaan?

Hij redeneerde dat de wereld (natuur) een “gesloten systeem” is, wat wil zeggen dat deze vrij is van bemoeiingen en invloeden van intelligentie “daarbuiten”. Zoals geweten is, adopteerde hij het materialistische atomisme van Democritus. Andermaal had Epicurus de intelligentie om te begrijpen dat *iets* niet uit *niets* kon voortkomen; rondom hem zag hij alle dingen onderworpen aan groei en verval, en als er niets eeuwig is en alles tijdelijk is, dan zou spoedig alles gereduceerd worden tot niets. Hij concludeerde dan dat het universum zelf eeuwig moest zijn, en als het universum eeuwig is, dan heeft het geen behoefte aan enig intelligent Wezen om het te onderhouden. Natuurlijk zal hij zich moeten afgevraagd hebben wat het universum eeuwig maakt? Epicurus dacht dat elk bestaande ding bestaat uit ongeziene, eeuwige en onveranderlijke deeltjes, wat hij atomen noemde.

Op dit punt kunnen we ons afvragen wat er gebeurde met de hemelse intelligenties - de goden. Logisch volgde, dat, als alles gereduceerd is tot natuur, dan zo ook de goden, en op die manier zijn die onmachtig gemaakt. En wat gebeurde er met de ziel, de bron van menselijk bewustzijn en het levensprincipe? Zoals verwacht kan worden werd de ziel getransformeerd tot atomen; ze verdwijnt bij de dood samen met het lichaam. Daarom bood Epicurus het volgende therapeutische advies aan aan zijn discipelen:

Laten we ons eraan wennen dat de dood niets betekent voor ons. Want alle goed en slecht bestaat uit zintuiglijke ervaring, en de dood is het verlies van zintuiglijke ervaring ... want er is niets vreeswekkends in het leven voor degene die heeft begrepen dat er niets vreesachtigs is in de afwezigheid van leven ... Dus de dood, de meest vreesachtige van slechte dingen, betekent niets voor ons; omdat als we bestaan, de dood niet present is, en wanneer de dood present is, dan bestaan wij niet (Wiker 2002, pp. 46–47).

We kunnen samenvatten: voor Epicurus en zijn volgelingen zijn kennis over het bestaan van God en de realiteit van de ziel noodzakelijkerwijs verbonden met de mogelijkheid van een hiernamaals. De vrees voor God en het hiernamaals is een soort van mentale ziekte waarvoor anti-God materialisme en naturalisme de therapeutische remedie werden. Wat we nu verder moeten weten is hoe de naturalist en evolutionist de morele emotie van vrees zouden uitleggen?

Michael Ruse

Ruse heeft wel wat te vertellen over vrees, maar drie dingen zijn relevant voor onze vraag. Ten eerste, volgens Ruse's evolutionaire schema van de dingen, zijn mensen uitgerust met bepaalde natuurlijke neigingen om bepaalde dingen te doen, zoals het “vermijden van potentieel gevaarlijke dingen, levenloos of levend, niet-menselijk of menselijk”, inbegrepen vreemdelingen (Ruse 1989, p. 260). Ten tweede, neigingen zoals vreesachtigheden en vooroordelen vereisen milieu-input. En ten derde, de milieu-input kan er zijn in de gedaante van een vijand. Ruse's woorden: “met respect voor vreemdelingen, de actuele inhoud van vreesachtigheden en vooroordelen vereisen milieu-input - als dat anders zou zijn, waarom gingen de Nazi's dan zo ver dat ze hun kinderen indoctrineerden tegen de Joden?” (Ruse 1989, p. 260).^[11] We moeten Ruse's evolutionaire uitleg van vrees en vooroordeel niet accepteren, maar het vertelt ons zeker iets over de psychologie van Epicurus en de filosofie

⁷ Epistemologie: Epistemologie: Gevormd van Gr. *episteme* (kennis) + *logia* (verhandeling). Leer betreffende het wezen, de methoden en de grenzen van de menselijke kennis, syn. *Kenleer*, *kennisleer*, *wetenschapstheorie* (Van Dale).

waarmee hij zijn volgelingen indoctrineerde, zelfs tot op vandaag.^[12] Maar wat vertelt ons dit over Ruse, de “fervente evolutionist” en naturalist? Kan het zijn dat hij - bewust of onbewust - de Schepper beschouwt als een vreemdeling, als gevaarlijk, en als zijn vijand? Kan het zijn dat zijn oorlogvoering tegen creationisten niets anders is dan een front voor zijn eigen oorlog tegen de Schepper? Ik laat het aan de lezer over om te beslissen, maar hierna volgen enkele interessante dingen om in beschouwing te nemen.

Ruse (2010b) laat ons weten dat hij, in zijn boek *Taking Darwin Seriously*, “erg hard trachtte een substituut-metafysica te vinden voor het Christendom van zijn kindertijd” (Ruse 1998, p. 8).^[13] Hij zegt verder dat zijn zoektocht er een was voor een rivaliserend conceptueel schema, in het bijzonder als het over ethiek ging.^[14] Dit was in het bijzonder interessant voor hem omdat hij “de strijd tegen het creationisme zag als een morele kruistocht” (Ruse 2010b, p. 8). We kunnen zien dat Ruse’s ambities niet anders waren dan die van Epicurus. Nu, we hebben al opgemerkt dat Ruse ons vertelt dat zijn eerste vraag als professionele filosoof is: wie of wat is een atheïst? Zijn eigen antwoord is: “Als u bedoelt iemand die absoluut niet gelooft dat er enige God of betekenis is dan twijfel ik of er velen zijn in deze groep” (Ruse 2009b). In feite, zijn er geen, zoals we zagen.

Er zijn nog een paar bijkomende opmerkenswaardige uitdrukkingen over de rol van vrees in het naturalisme en materialisme. Ze komen beide van filosofen die werken in de discipline die gekend is als de filosofie van de geest (filosofy of mind) welke, traditioneel, toegewijd was aan de studie van de menselijke ziel.

John Searle en Thomas Nagel

De eerste komt van naturalist en professor filosofie van geest en taal aan de Universiteit van Californië, John Searle. Zijn kritisch onderzoek van de verschillende materialistische zienswijzen van menselijke wezens bracht hem ertoe het volgende te concluderen:

Acceptatie van de huidige zienswijzen wordt niet zozeer gemotiveerd door een onafhankelijke overtuiging van hun waarheid dan wel door een angst van wat blijkbaar de enige alternatieven zijn ... Als we zouden denken van de “filosofy of mind”, van de voorbije 50 jaren, als was het een enkel individu, dan zouden we zeggen dat die persoon dwangmatig neurotisch is, en zijn neurose neemt de vorm aan van het herhalen van hetzelfde patroon van gedrag, altijd weer opnieuw (Searle 1992, pp. 3–4, 31).

Meest onthullend, en van niet weinig relevantie voor christelijke apologeten, is dat Searle ons vertelt dat de dwangmatig-neurotische persoon niet kan behandeld worden met een directe weerlegging van zijn zienswijzen:

Directe weerlegging leidt tot een herhaling van het patroon van neurotisch gedrag. Wat we moeten doen is achter de symptomen gaan en de onbewuste veronderstellingen vinden die leiden tot het gedrag, van bij het begin (Searle 1992, p. 31).

Zo wat is de oorzaak van dit gedrag? Opnieuw voorziet Searle in het antwoord: “dualisme⁸, het geloof in de onsterfelijkheid van de ziel ...” (Searle 1992, p. 3).^[15] Het lijkt erop dat de wetenschap oog in oog staat met een obstakel. Als ze niet in een antwoord kan voorzien op een van de diepste angsten die de menselijke ziel plagen, dan kan ze niet beweren te voorzien in antwoorden voor alle problemen van de mensheid. Met andere woorden, het bestaan van een onsterfelijke ziel, geest en bewustzijn weerleggen de bewering dat wetenschap een plausibele wereldbeschouwing kan bieden.

Naturalist en professor filosofie en wet aan de New York Universiteit, Thomas Nagel, heeft het volgende te zeggen over de geest, religie, God en God-ontkenners:

Het maakt veel mensen in deze dag en tijd nerveus. Ik geloof dat dit een manifestatie is van een vrees voor religie welke grote en dikwijls kwaadaardige consequenties heeft voor het moderne intellectuele leven ... Nu ik spreek over de vrees voor religie ... spreek ik over iets veel diepers - namelijk de vrees voor religie zelf. Ik spreek uit ervaring, omdat ik zelf het subject was van deze vrees: ik wilde dat atheïsme waar was en ik werd ongemakkelijk gemaakt door het feit dat

⁸ Dualisme: Het aannemen van twee tegenover of onafhankelijk naast elkaar staande beginselen ter verklaring van de werkelijkheid (Van Dale).

sommigen van de meest intelligente en welgeïnformeerde mensen die ik ken religieuze gelovigen zijn. Het is niet gewoon zo dat ik niet geloof in God en, natuurlijk, hoop ik dat ik gelijk heb ik mijn overtuiging. Het is zo dat ik hoop dat er geen God is! Ik wil niet dat er een God is; ik wil niet dat het universum zo is ... Mijn gissing is dat dit kosmisch gezagsprobleem niet een zeldzame toestand is en dat dit verantwoordelijk is voor veel van het sciëntisme en reductionisme van onze tijd. Een van de tendensen die het ondersteunt is het belachelijke overgebruik van evolutionaire biologie om alles te verklaren over het leven, inbegrepen alles over de menselijke geest (Nagel 1997, pp. 130–131).

We noteren verschillende dingen. De “vrees voor religie” (dat is: voor God) leidt tot een nerveuze toestand. Deze toestand heeft negatieve consequenties voor het intellectuele leven. Richard Dawkins, bijvoorbeeld, laat iedereen weten dat hij en zijn makkers evolutionisten het darwinisme zouden accepteren “zelfs al was er geen werkelijk bewijs” om het te ondersteunen; “we zouden het nog steeds rechtvaardigen deze te verkiezen boven alle rivaliserende theorieën” (Dawkins 2006, p. 287). Die nerveuze toestand is ook geen zeldzame toestand, wat impliceert dat de meeste wetenschappers en filosofen zich maar al te goed bewust zijn van God, waarnaar Nagel refereert als zijnde het “kosmische gezagsprobleem”. Het kosmische gezagsprobleem daarom forceert een keuze; ofwel het gezaghebbende Woord van God, ofwel evolutie, maar niet beide. Hieruit volgt een redelijke conclusie: eens een keuze werd gemaakt kan er geen neutrale beschouwing zijn van bewijzen of argumenten.^[16]

Het is ook redelijk te concluderen dat Searle’s verwijzing naar “angst” en Nagel’s verwijzing naar “nerveus”, “vrees”, “niet een zeldzame toestand” en “iets veel diepers” het realisme en de waarheid van de Schrift bevestigen. Mensen weten dat God bestaat maar hebben vrijwillig beslist Hem uit te sluiten uit hun kennis, en de psychologie van het ongelooftoont aan dat mensen niet kunnen ontsnappen aan hun bewustzijn van de Schepper; de toestand houdt aan. De mentale staat van ongelovigen maakt het daarom epistemologisch relevant hoe we een idee vormen van mensen die geschapen zijn naar het beeld van God (Genesis 1:26–27, 2:7, 5:1; Kolossenzen 3:10; Jakobus 3:9). Indien zulke dingen als gedachten, gevoelens en emoties, geloven, verlangens en geweten (de menselijke morele zin) eigenschappen zijn van een onstoffelijke menselijke natuur, en de inhoud van deze mentale staten relateren tot dingen zoals obsessies, angsten, vreesachtigheden en vooroordelen, dan hebben we een reden ze te accepteren als realiteiten van de menselijke spirituele en morele ziel en hebben we ze ernstig te nemen. Of opponenten dit zouden willen accepteren of niet is naast de kwestie. Wat zij moeten doen is aandacht schenken aan hun gedrag en omgaan met wat hen aandrijft. Als logische conclusie hebben zij veel verklarend werk te doen; zij zijn anderen tenminste een plausibele verklaring schuldig voor hun persistente bewustzijn van de Schepper. John MacArthur drukte dit goed uit:

Mensen zijn zich bewust dat God bestaat, wegens wat zij bezitten in hun binnenste ... Opdat de dwaas het woord “God” kan zeggen, echter, moet hij een concept van God hebben. En als hij een concept van God heeft, impliceert dit dat God bestaat. Het is onmogelijk aan iets te denken dat niet bestaat, en daarom, tracht hij iets te elimineren dat zijn eigen redeneringskrachten hem vertellen dat het bestaat (MacArthur 1997, p. 17).

Om samen te vatten, we kunnen niet ontsnappen aan de waarheid en het realisme van de Schrift. Wat de Schrift aangeeft is dat het hoofdprobleem met zogenaamde atheïsten niet een intellectueel probleem is, ten minste niet in de zin dat zij niet zouden kunnen redeneren. Evenmin kan het een probleem zijn van gebrek aan kennis, maar een willensvol verlangen en keuze om de waarheid niet te erkennen. Alhoewel gedachten aan God kunnen onderdrukt worden, blijven ze rondwaren bij hen die ze onderdrukken. Met andere woorden, de Schrift ontkent niet het bestaan van “haters van God” (Romeinen 1:30), mensen die hun kennis van God niet in hun geest willen hebben. Zij zijn de rebellen die Hem niet willen eren en erkennen voor wie Hij is.^[17] Het is in het licht van deze waarheden dat het verontrustend is te zien hoe christenen hun apologetische taak opnemen.

Sectie III: de Schrift en de identiteit van de Schepper in christelijke apologetiek

Ruse deed twee observaties in zijn evaluatie van het “creationisme” die relevant zijn voor de doelstelling van deze sectie. De eerste alludeert op de vaagheid van de term “theïsme” in de argumenten van leiders in de Intelligent Design beweging, en de tweede verwijst expliciet naar de praktijk van Intelligent Design verdedigers om niet de Intelligente Designer te identificeren met de Schepper van de wereld (Ruse 2007, pp. 15, 23). Met andere woorden, Ruse liet zijn bewustzijn blijk geven van een anomalie.^[18] De impressie die we krijgen is dat het een deugd is om vaag te zijn over de identiteit van de Schepper en zo naarstig mogelijk te vermijden naar de Bijbel te verwijzen.^[19]

Dr. William Dembski, een leider in de Intelligent Design beweging, vertelde ons dat het doel van de intelligent design theorie is aan te tonen dat levende systemen (van bacteriën tot mensen) ontstonden door bemiddeling van “een intelligente oorzaak”. En dat is inderdaad ook wat de Bijbel zegt. Maar Dembski zegt ook dat “intelligent design geen schepper, noch mirakels vooronderstelt” (Dembski 1999, p. 107). Kan deze uitspraak verzoend worden met een christen? Is het consequent met het christen-zijn te zeggen dat hij intelligentie kan detecteren in de schepping en dan te doen alsof hij niet nadenkt “over de natuur van de intelligentie” (Dembski 1999, p. 107)? Niet enkel gelooft niemand hem, maar hij weerlegt duidelijk zichzelf. Dembski produceerde vele theologische werken waarin hij aangeeft wie de Schepper van de wereld is (vgl. Dembski 1999). Het is daarom niets minder dan misleidend anderen te vertellen dat wetenschappelijk creationisme (jonge aarde creationisme) toegewijd is aan vooronderstellingen, en dat Intelligent Design dat niet is (Dembski 1999, p. 247). Het is geen wonder dat Ruse de pretentie doorzag. Richard Russell stelde de volgende relevante punten:

Als je begint zonder God in uw veronderstellingen, zal je Hem niet vinden in je conclusies - tenzij je bedrog pleegt. Het centrale probleem met natuurlijke theologie dat het bepaalde concepten neemt van mens en wereld zonder referentie naar God en daarna vraagt: bestaat God ook? Dit staat diametraal tegenover de bijbelse zienswijze dat de openbaring over God is gegeven veeleer dan afgeleid, en de hele schepping doordringt, en derhalve de mens “zonder excuus” laat voor zijn ondankbaarheid en afgoderij en schuldige ongehoorzaamheid ... Zonder een ware kennis van God ... worstelt en zwerft de ongelovige in de duisternis (Russell 1986, p. 7).

Nancy Pearcey (2005) schreef een boek met de titel *Total Truth* en ondertitel *Liberating Christianity from its Cultural Captivity*. Op blz. 25 schreef ze:

1. SCHEPPING: Hoe begon het allemaal? Waar kwam ze vandaag?
2. ZONDEVAL: Wat liep verkeerd? Wat is de bron van kwaad en lijden?
3. VERLOSSING: Wat kunnen we eraan doen? Hoe kan de wereld weer goed worden?

Door toepassing van deze simpele tabel kunnen we onbijbelse wereldbeschouwingen identificeren en dan analyseren waar ze in de fout gaan (Pearcey 2005, p. 5).

Elke christen erkent Pearcey's woorden als een samenvatting van de geopenbaarde waarheden en fundamentele leringen van de Schrift. Deze vragen bestaan in de geesten van de meeste, indien niet alle, mensen vandaag. Het is daarom natuurlijk te denken dat deze vragen met meest geschikt zijn als startpunt voor christelijke apologeten. Maar, 390 pagina's verder, in de noten van haar boek, ontdekken lezers dat Pearcey anders denkt. Zie hierna hoe zij haar benadering en haar overtuigingen beschrijft:

Ik werd dikwijls geïnterpelleerd over het verschil tussen creationisme en de Intelligent Design theorie. Het verschil ligt grotendeels in de methode van benadering. Creationisme start met de Bijbel, en vraagt: wat zegt de Bijbel over wetenschap? Dat is een perfect valide vraag, net zoals we vragen wat de Bijbel impliceert over politiek, de kunsten of enig ander domein. Maar zo mogen apologeten niet doen. Als we spreken tegen een ongelovige cultuur, moeten we starten met gegevens die ons publiek geloofwaardig vindt. Dus, de Intelligent Design theorie begint niet met de Bijbel - ze begint met wetenschappelijke data en vraagt: geven de data bewijs voor een intelligente oorzaak? Dit maakt dat design ontdekt wordt op een empirische manier (Pearcey 2005, p. 415, fn. 70).

Beginnen met de Bijbel - wat de Bijbel zegt - is niet de methode om aan apologetiek te doen? Maar wij dachten dat “elke filosofie of ideologie dezelfde fundamentele vragen moet beantwoorden”

waarop de Schrift de antwoorden geeft! We moeten starten met wat het publiek geloofwaardig vindt? Pearcey verzekert ons dat de ongelovige zal antwoorden op het bewijs voor design (algemene openbaring) in plaats van op het onfeilbare Woord van God. Maar haar verzekering is geheel arbitrair; als de ongelovige niet antwoordt op de Bijbel dan is er geen verzekering dat hij zal antwoorden op het getuigenis van de algemene openbaring. Een beter alternatief is wat de apostel Paulus zei: “Want wij breken valse redeneringen af en elke hoogte die zich verheft tegen de kennis van God, en wij nemen elke gedachte gevangen om die te brengen tot de gehoorzaamheid aan Christus” (2 Korinthiërs 10:5).^[20]

De Schrift vermijden is niet enkel een fenomeen bij christelijke apologeten. Het is ook duidelijk in het gebied van de zogenaamde “analytische theologie”. Professor filosofie aan de universiteit van Notre Dame, Michael Rea, definieerde de discipline als volgt:

Zoals ik het zie is analytische theologie de activiteit van het benaderen van theologische onderwerpen met de ambities van een analytische filosoof en in een stijl conform de voorschriften die kenmerkend zijn voor een analytische filosofische verhandeling ... uiteindelijk is het de stijl en de ambities die het meest centraal staan (Rea 2009, p. 7).

Gegeven het centrale belang van de stijl en ambities van de filosoof, wat gebeurt er dan wanneer het onderwerp van het gezag en de waarheid van de Schrift wordt bediscussieerd in de analytische methode, maar de waarheid van de Schrift in het proces wordt verdraaid? Bijvoorbeeld zoiets als dit: “De Bijbel leert, bijvoorbeeld, dat Jezus zijn apostelen onderrichtte naar alle naties te gaan, hen dopende in de naam van de Vader, Zoon en Heilige Geest. Ik weet niet zeker, echter, dat dit leert dat wij hetzelfde moeten doen” (Rea n.d., p. 38).^[21] Een moment bezinning toont dat de schrijver een tekst citeert (in de context van een discussie over het gezag en de waarheid van de Schrift) zonder de Schriftplaats te noemen, en hij citeert de tekst verkeerd; hij slaat een essentieel punt over, waar deze het heeft over “onderwijst al de volken” (Mattheüs 28:19). En de rest van het vers geeft ons een kenmerk van een “onderwezen persoon” of discipel: “hun lerend alles wat Ik u geboden heb, in acht te nemen”.

Het kenmerk van een discipel wordt elders uitgedrukt door onze Heer als volgt: “Jezus dan zei tegen de Joden die in Hem geloofden: Als u in Mijn woord blijft, bent u werkelijk Mijn discipelen, en u zult de waarheid kennen, en de waarheid zal u vrijmaken” (Johannes 8:31-32). Bijgevolg, de leer van Jezus wil Zijn discipelen verhinderen slaaf te worden van valse ideeën. We zien in beide passages ook dat discipelschap verschijnt in relatie tot het gezag van onze Heer (Mattheüs 28:18). Als de schrijver niet zou geloven dat Jezus Zijn discipelen onderrichtte om dit op ons te doen slaan, waarom dan zouden enige van zijn leringen, zoals Johannes 8:31-32, op ons slaan? Het zal duidelijk zijn dat bijzondere openbaring (door de Schrift) noodzakelijk is om te beschermen tegen tendensen die de goddelijke openbaring verdraaien, of dat nu opzettelijk is of niet, of als het gevolg van dwaling, verzuim of veronderstelling.

Nergens zijn de dwalingen die het gevolg zijn van een filosofische studie van theologische onderwerpen, los van exegese van de Schrift, duidelijker gedemonstreerd dan in filosoof dr. Peter van Inwagen's *God, Knowledge, and Mystery*. Zijn conclusie dat Genesis kan verzoend worden met evolutie volgt uit zijn veronderstelling dat “een christen niet logisch geëngageerd is, precies omdat hij een christen is, om de bijbel te zien als helemaal goddelijk geïnspireerd” (van Inwagen 1995, p. 132). Het feit dat van Inwagen de Schrift tegenspreekt (2 Timotheüs 3:16) verklaart waarom hij niet “beweert veel te kennen over oudtestamentische studies” (van Inwagen 1995, p. 128), en er ook in faalt één enkele tekst uit de Schrift te citeren om zijn conclusie te ondersteunen. Het ergste gevaar is dat veel mensen (in het bijzonder zij die de zaken niet voor zichzelf bestudeerd hebben) zullen overtuigd zijn dat van Inwagen gelijk heeft.

De vorige discussie vraagt om verheldering, gezien er een misverstand schijnt te bestaan tussen Gods bijzondere openbaring in de Schrift en Zijn openbaring van Zichzelf in de werken van de natuur en anderzijds het werk van feilbare mensen in de wetenschap. Ten eerste, het gezag van de Schrift is niet onttrokken gezag uit argumenten (menselijk redeneren) van menselijke wezens. Wanneer de Schrift spreekt, dan spreekt God.^[22] Anders te veronderstellen is de natuur en het karakter van de Schepper in vraag te stellen. Niet enkel is elk woord van God getoetst - bewezen waar te zijn (Spreuken 30:5-6), zuiver en zonder fout (Psalm 12:7, 119:140) - het is ook het “zwaard van

de Geest” (Efeziërs 6:17). Het is ook “levend en krachtig en scherper dan enig tweesnijdend zwaard, en het dringt door tot op de scheiding van ziel en geest, van gewrichten” (Hebreeën 4:12). En dus is het “nuttig om daarmee te onderwijzen, te weerleggen, te verbeteren en op te voeden in de rechtvaardigheid, opdat de mens die God toebehoort, volmaakt zou zijn, tot elk goed werk volkomen toegerust en merg, en het oordeelt de overleggingen en gedachten van het hart” (2 Timotheüs 3:16-17). Ten tweede, er is een onderscheid tussen “enerzijds wetenschap als de beweerde feiten van de natuur, verklaarbaar door mensen, en anderzijds de Schrift, als de zekere feiten van God, gegeven en verklaard door God” (Mayhue 2008, p. 109). Richard Mayhue zegt dan verder:

Openbaring omvat niet wat de mens op zichzelf ontdekt (d.w.z. kennis) maar veeleer wat God onthult wat anders de mens op zichzelf niet zou vinden. Algemene openbaring in de natuur, zoals gedefinieerd door bijzondere openbaring, onthult het bestaan van God, de heerlijkheid van God, de macht en intelligentie van God, de welwillendheid van God en de boosheid van de mensheid” (Mayhue 2008, p. 119).

Met andere woorden, tegengesteld aan wat veel christenen veronderstellen, verleent bijzondere openbaring (de Bijbel) gezag aan wat de mens ontdekt in en door algemene openbaring. De natuur is dus niet het 67ste boek van de Bijbel (zie Mayhue 2008, pp. 105–129). Met dit in gedachten kunnen we ons nu richten op theïstisch evolutionisme.

Sectie IV: kan de Schrift verzoend worden met theïstische evolutie?

In zijn “vriendelijke kritiek” op de Intelligent Design beweging, informeert Ruse zijn lezers dat zijn “doel niet het verdedigen van het Christendom is geweest, maar de integriteit te verdedigen van de darwiniaan die een christen wil zijn” (Ruse 2006, p. 148). Er kan geen twijfel over bestaan dat dit als muziek in de oren klinkt bij de theïstische evolutionist (BioLogos; zie eindnoot 2). Maar Ruse had het inzicht om te zien dat er slechts één manier is waarop de christen een evolutionist kan zijn, en dat is het vermijden van een letterlijk-historisch begrip van het bijbelse verslag van de schepping:

Het is duidelijk dat als uw theïsme er een is dat zijn kennis verkrijgt van Gods acties en doelstellingen vanuit een letterlijke lezing van de Bijbel, u dan een conflict hebt. Men kan niet Genesis letterlijk nemen én evolutie. Dat is een feit (Ruse 2007, p. 15).

Naturalist en professor biologie Douglas Futuyma stelde hetzelfde enigszins anders:

Ofwel verschenen organismen volledig ontwikkeld op aarde, of ze deden dat niet. Als zij dat niet deden, dan moeten ze ontwikkeld zijn van voordien bestaande soorten door bepaalde processen van aanpassing. Als ze volledig ontwikkeld verschenen moeten ze inderdaad geschapen zijn door een almachtige intelligentie, want geen natuurlijke processen konden mogelijkwijs in één stap onbezielde materie omvormen tot een olifant of een sequoia (Futuyma 1983, p. 197).

Ruse en Futuyma stellen de dingen scherp. Het is ofwel miljoenen of miljarden jaren van evolutie of bijzondere schepping in zes dagen van 24 uur. Wat moeten dan theïstische evolutionisten doen om dit obstakel te overbruggen? Ten eerste, zij moeten wetenschap tot hun geprefereerde keuze van kennisbron over de oorsprongen maken. De stichter van BioLogos, dr. Francis Collins, is eerlijk en direct: “Wetenschap is de enige betrouwbare manier om de natuurlijke wereld te begrijpen” (Collins 2007, p. 6). Dit is een klassieke illustratie van de mentale houding die men sciëntisme noemt. Ten tweede, theïstische evolutionisten moeten Genesis 1-3 opvatten als poëzie, allegorie of mythe “in plaats van een letterlijke wetenschappelijke beschrijving van de oorsprongen” (Collins 2007, p. 206). Ten derde, theïstische evolutionisten moeten de onfeilbaarheid en inerrantie van de Schrift in vraag stellen. Collins en dr. Karl Giberson, de vorige vice-president van BioLogos en ook professor fysica aan het Eastern Nazarene College, vertellen hun lezers dat het een vergissing is aan te nemen dat het “concept van inspiratie” de “feitelijke accuraatheid” omvat van de Schrift (Giberson and Collins 2011, p. 102; cf. Sparks 2010).

Er is iets, echter, heel belangrijks dat Ruse naliet te vermelden tijdens zijn evaluatie van het creatio-nisme in 2007, en in de verhandeling die verschijnt onder zijn naam op de BioLogos website, en dat is dat een letterlijke historische lezing van het bijbelse scheppingsverslag intiem gerelateerd is tot de natuur en het karakter van de Schepper. God is “de God van waarheid” (Jesaja 65:16), Hij “kan

niet liegen” (Titus 1:2; vgl. Numeri 23:19; Hebrëen 6:18). Het zou een boosheid zijn indien God de schrijvers van de Schrift had toegestaan dingen te schrijven waarvan ze dachten dat ze waar waren maar waarvan God wist dat ze eigenlijk vals waren! Daarom komt het toewijzen van fouten aan de Schrift neer op een in vraag te stellen van de waarheidsnatuur van de Geest (Johannes 14:17, 15:26, 16:13; 1 Johannes 5:7). Maar er zijn ook andere dingen die theïstische evolutionisten doen om anderen te overtuigen van hun positie.

Vlak nadat voormalig senior van BioLogos, dr. Peter Enns, zijn lezers informeerde “Evolutie vraagt dat de bijzondere schepping van de eerste Adam, zoals beschreven in de Bijbel, niet letterlijk historisch is”, pikt hij de apostel Paulus uit als “de ultieme bron van de ziekte voor christenen die een synthese zoeken tussen de Bijbel [Genesis] en de moderne gedachte [evolutie]” (Enns 2010a, p. 3).^[23] De implicatie van Enns’ argument moet niet aan onze aandacht ontsnappen. Als wat Paulus leerde over Genesis 1-3 fout is, dan kon ook Jezus niet juist geweest zijn in wat Hij leerde over deze hoofdstukken. De reden is dat Paulus claimde zijn evangelie te hebben ontvangen door openbaring van onze opgestane Heer en Redder (Galatan 1:12). Dus, te beweren dat Paulus fout was is ook te beweren dat onze opgestane Heer aan Paulus leugen onthulde, en dat is een ernstige beschuldiging van onze Schepper

Theïstisch evolutionist en ook schrijver voor BioLogos, dr. Tim Keller, gelooft dat Genesis 1 “niet letterlijk genomen” kan worden omdat hij niet “denkt dat de auteur dit van ons verwacht”. Maar, in contrast met Enns, bevestigt hij dat Paulus “zeer zeker ons wilde onderwijzen dat Adam en Eva echte historische figuren waren” (Keller 2009, p. 9). Maar Keller informeerde zijn mede-evolutionisten ook dat:

Wanneer u weigert de bijbelse auteur letterlijk te nemen wanneer hij duidelijk wil dat u dat doet, dan bent u weggegaan van het traditioneel begrip van bijbels gezag (Keller 2009, p. 9).

Ook in contrast met Enns die redeneert dat “Paulus een ouderwets man was, niet een moderne” (Enns 2010b, p. 9), zegt Keller:

Men kan niet zeggen dat ‘Paulus een man van zijn tijd was’ ... Als u niet gelooft wat hij gelooft over Adam, dan ontkent u de kern van Paulus’ leer (Keller 2009, p. 10).

Dus, eens dat een christen de geestelijke waarheid loslaat die de Bijbel leert over de historische gebeurtenissen waarop hij gebaseerd is, moet die christen accepteren dat hij niet langer het gezag van de Bijbel erkent, ongeacht wat hij ook daarop te zeggen heeft.

Dit zijn “top van de ijsberg”-voorbeelden van de gevaren die theïstische evolutionisten creëren voor bijbelse christenen. Maar er zijn ook tegenstrijdigheden die de problemen verergeren die we reeds beschouwden. Ten eerste is theïstische evolutie gebaseerd op de veronderstelling dat wetenschap de enige betrouwbare bron van kennis van de natuurlijke wereld is, wat betekent dat ze betrouwbaarder geacht wordt dan de Bijbel in materies waarover hij spreekt. Maar als de Bijbelse historische data niet vertrouwd kunnen worden, dan is het niet redelijk hem te vertrouwen in zaken van het geloof (vgl. Johannes 3:12).

Ten tweede, theïstisch evolutionisme is gebaseerd op de veronderstelling dat de Schepper het evolutionaire proces begon. Als dat waar is, en ergens in het proces God een aapachtig schepsel infuseerde met het beeld van God (Genesis 1:26–27, 2:7, 5:1–2, Zacharia 12:1), dan moet de Schepper een mirakel uitgevoerd hebben. Als dan de theïstische evolutionist de miraculeuze opstanding uit de doden van onze Heer accepteert, dan heeft het geen zin andere bijbelse mirakels te ontkennen, zoals de leer dat Adam rechtstreeks geschapen werd door de Schepper, apart van de dieren, en in volwassen gedaante (Genesis 2:7). Met andere woorden, de inconsequentie is gerelateerd aan de bekwaamheden van de Schepper (Zijn almachtigheid en bekwaamheid waarheid over te brengen aan de mens - vgl. 2 Kronieken 20:6; Psalm 66:3; Jesaja 9:5; Mattheüs 22:29).

Ten derde, Genesis onthult dat God verschillende dingen schiep om te reproduceren “naar hun soort” (Genesis 1:11, 12, 20–25, 6:19–20, 7:3). Als elk van de gecreëerde natuurlijke soorten geëvolueerd was binnen vaste limieten en grenzen, waar variatie niet overheen kan gaan, dan is het natuurlijk te denken dat het onmogelijk is voor een fruitboom om een dier voort te brengen, en dan is het onmogelijk voor een dier om een mens voort te brengen, maar wel dat leden van bv. de hon-

densoort kunnen kruisen en variëteiten van de hondensoort kunnen voortbrengen. Als evolutie waar is, dan kan theïstische evolutie niet verwijzen naar zulke dingen als de menselijke natuur, want waar de ene soort eindigde en de andere soort begon wordt dan een arbitraire affaire. Hetzelfde principe is toepasbaar op het huwelijk. Als de menselijke natuur niet stopt bij mensen, dan zouden we dieren moeten kunnen huwen vermits we gerelateerd zouden zijn.^[24]

Ten vierde, de schepping van de vrouw kan niet verklaard worden door evolutionisten. Als Eva, de “moeder van alle levenden” (Genesis 3:20) evolueerde wat voor wezen deed haar dan geboren worden, gezien de Bijbel duidelijk zegt dat de eerste vrouw niet uit de dierenwereld kwam (Genesis 2:21–23).

Ten vijfde, de Bijbel onthult dat de Schepper aan het eind van Zijn creatieve werk zei: “het was zeer goed” (Genesis 1:31), hetgeen lijden en dood uitsluit voordien. Dit wijst daarom de evolutionaire vereiste af van miljoenen jaren van lijden en dood vóór de schepping van het eerste menselijke wezen.

Ten zesde, de Bijbel verklaart dat de Schepper de aarde en alles wat daarin is schiep in zes letterlijke dagen van 24 uur. Op de zevende dag rustte Hij, wat betekent dat Zijn werk eindigde na de zesde scheppingsdag. Het houden van de letterlijke zevende dag van de week, de sabbat (Exodus 20:9–11), is geworteld in de letterlijke zesdaagse schepping (Genesis 2:2–3). Om dan consistent te zijn met evolutie moeten evolutionisten dus redeneren dat de scheppingsdagen lange perioden zijn van miljoenen jaren elk, of opteren voor een poëtisch, allegorisch of mythisch begrip van deze dagen.

Tenslotte, en belangrijkste van allemaal, om consequent met evolutie te zijn moeten theïstische evolutionisten de Heer zijn letterlijk-historische begrip van Genesis 1–3 ontkennen (Mattheüs 19:4–6; Markus 10:6, 13:19; Lukas 11:49–51; Johannes 8:44; vgl. 1 Johannes 3:8) en beweren dat Hij Mozes tegenspreekt, wat tegengesteld zou zijn met wat Hij beweerde (Johannes 5:46–47).^[25] Het is nuttig enkele dingen op te sommen die onze Heer zei in relatie tot de Schrift.

- Naast het aanwenden van het gezag van de Schrift om een dispuut te regelen (bv. Mattheüs 15:1–14, 22:23–33; Johannes 8), zei Jezus dat de Schrift “niet kan gebroken worden” (Johannes 10:35; vgl. Mattheüs 5:19)
- Het is moeilijk aan iets te denken dat niet gebroken kan worden en dat het toch defectief zou zijn. Dit toont het vertrouwen aan van de Heer in de Schrift en dat Hij de Schrift beschouwde als accuraat en onaantastbaar.⁹
- Jezus zei tot God de Vader: “Uw woord is waarheid” (Johannes 17:17), een bevestiging die de mogelijkheid uitsluit dat het fouten bevat van enige soort.
- Jezus vroeg dikwijls: “Hebt u niet gelezen?” (bv., Mattheüs 19:4), en dan nam Hij de geciteerde Schriftplaats letterlijk.
- Jezus zei dikwijls: “er staat geschreven” (bv., Mattheüs 4:1–10; Lukas 19:46) of “zoals geschreven staat” (Lukas 3:4) of “Heden is deze Schrift in uw oren in vervulling gegaan” (Lukas 4:21), hetgeen duidelijk onthult dat Hij zowel de waarheid als het gezag van de (overgeleverde) Schrift accepteerde.
- Jezus verwees naar “al de profeten” (Lukas 18:31) of naar een heel boek, zoals “het boek van de Psalmen” (Lukas 20:42), hetgeen impliceert dat Hij elk deel van het Oude Testament als geïnspireerd, waar en gezaghebbend beschouwde.
- Hij leerde uit het Oude Testament na Zijn opstanding (Lukas 24:27), wat aantoont dat wat waar was vóór zijn opstanding nog steeds waar was daarachter. De Heer is dus niet van mening veranderd met betrekking tot de Schrift.
- In Mattheüs 24:35 zei Jezus: “De hemel en de aarde zullen voorbijgaan, maar Mijn woorden zullen zeker niet voorbijgaan”. In deze tekst gaf de Heer permanentie aan de woorden die Hij sprak op aarde, net zoals Hij deed aangaande de woorden van het Oude Testament (vgl. Mattheüs 5:18).

⁹ God heeft Zijn Woord bewaard: Psalm 12:7–8; Jesaja 40:8.

- Waar dat “amen” in het O.T. wordt gebruikt om instemming te geven aan Gods wil of een gebed dat in overeenstemming is met Gods karakter (bv., 1 Koningen 1:36; Nehemia 5:13, 8:6), geven de evangeliën aan dat Jezus “amen” [in de grondtekst; vertaald met “voorwaar”] 75 keer gebruikte vóór Zijn eigen uitspraken om hun waarheid te benadrukken (bv., Mattheüs 5:18). In de 25 keer dat zo’n *amen* verschijnt in het Johannesevangelie, wordt het altijd dubbel gesteld (“Voorwaar, voorwaar”; bv., Johannes 3:3, 5, 5:19, 24, 25). De redelijke conclusie is dat Jezus’ gebruik van “amen” Zijn gezag en geloofwaardigheid onderstreept: wat Hij zei was absoluut waar en de wil en het woord van God.

Het is niet moeilijk te concluderen dat, voor Jezus, wat de Schrift zei ook de Schepper zei. Als daarom theïstische evolutionisten bereid zijn te beweren dat de Schrift het product is van goddelijke openbaring, dan moeten zij accepteren dat zij evolutie ontkennen. En gezien de Schrift het product is van goddelijke openbaring, concluderen we dat theïstische evolutie niet verzoend kan worden met de Schrift.

Concluderende opmerkingen

Dr. Ruse spendeerde meer dan 40 jaar van zijn leven aan het bestrijden van creationisme. Maar welke strijd heeft hij in zijn ziel geleverd? Wat we hebben gezien is dat er een aangeboren vijandschap is in ’s mensen zondige natuur met betrekking tot goddelijke openbaring; een vrees voor God en het hiernamaals spelen een belangrijke rol in het denken en doen van de atheïst; naturalisme en materialisme zijn mensgemaakte tegengiffen voor een morele en mentale toestand waaraan God-ontkenner niet willen ontsnappen, en het bestrijden van het creationisme is een rookscherm voor een oorlog tegen de Schepper. Deze oorlog is niet nieuw; hij startte in de Hof van Eden, met het in vraag stellen van Gods woord. Satan ontkende de letterlijke betekenis van Gods woord (Genesis 3:1, 4, 6) en de mens geloofde dit.

Het zou evident moeten zijn dat controverses tussen bijbels creationisme en andere zienswijzen voornamelijk berusten op verschillende vooronderstellingen over de natuur en het karakter van de Schepper, en het gezag en de waarheid van de Schrift. Uit dit fundamentele verschil komen de andere verschillen op. Ruse moet aandacht schenken en omgaan met wat hen aandrijft. Hij heeft veel verklarend werk te doen, inbegrepen zijn persistente bewustzijn van zijn Schepper.

Referenties

- Barrick, W. D. 2004. The necessity of Scripture. *The Master’s Seminary Journal* 15, no. 2:151–164.
- Bergman, J. 2010. [Why Orthodox Darwinism Demands Atheism](#). *Answers Research Journal* 3:147–152. Retrieved from www.answersingenesis.org/articles/arj/v3/n1/orthodox-darwinism-atheism.
- BioLogos. About the BioLogos Foundation. Retrieved from biologos.org/about on March 11, 2011.
- Chaffey, T. and R. Patterson. 2012. [Was Jesus Wrong? Peter Enns Says, “Yes”](#). Retrieved from www.answersingenesis.org/articles/2012/01/30/peter-enns-jesus-was-wrong on August 18, 2012.
- Collins, F. 2007. *The language of God. A scientist presents evidence for believe*. London, United Kingdom: Pocket Books.
- Dawkins, R. 2006. *The blind watchmaker*. London, United Kingdom: Penguin Books.
- Dembski, W. A. 1994. On the very possibility of intelligent design. In J. P. Moreland, ed. *The creation hypothesis. Scientific evidence for an intelligent designer*, pp. 113–138. Downers Grove, Illinois: InterVarsity Press.
- Dembski, W. A. 1999. *Intelligent design. The bridge between science and theology*. Downers Grove, Illinois: InterVarsity Press Academic.
- Edwards, B. H. 1993. *Nothing but the truth: The inspiration, authority and history of the Bible explained*. Durham, United Kingdom: Evangelical Press;
- Elliott, P. M. 2005a. Is the doctrine of creation a litmus test of a church’s attitude toward the Bible? Retrieved from www.teachingtheword.org/apps/articles/default.asp?articleid=59522&columnid=5438 on May 20, 2012.
- Elliott, P. M. 2005b. Does your church pass the Genesis litmus test? Retrieved from www.teachingtheword.org/apps/articles/default.asp?articleid=59586&columnid=5438 on May 20, 2012.

- Elliott, P. M. 2005c. Does your church need a change of mind about Genesis? Retrieved from www.teachingtheword.org/apps/articles/web/articleid/59678/columnid/5438/default.asp on May 20, 2012.
- Enns, P. 2010a. Evangelicals, evolution, and the Bible: Moving toward a synthesis. Retrieved from biologos.org/blog/pete-enns-on-evangelicals-evolution-and-the-bible-moving-toward-a-synthesis on January 22, 2012.
- Enns, P. 2010b. Understanding Adam. Retrieved from biologos.org/uploads/projects/enns_adam_white_paper.pdf on January 22, 2012.
- Futuyma, D. 1983. *Science on trial: The case for evolution*. New York, New York: Pantheon.
- Geisler, N. L., and W. Corduan 1988. *Philosophy of religion*, 2nd ed. Grand Rapids, Michigan: Baker Book House.
- Giberson, K. W. and F. S. Collins. 2011. *The language of science and faith*. Downers Grove, Illinois: InterVarsity Press.
- Hoffmeier, J. K. 2000. "The heavens declare the glory of God": The limits of general revelation. *Trinity Journal* 21:17–24.
- Ham, K., and T. Mortenson. 2009. [Are \(Biblical\) Creationists "Cornered?"](#) Retrieved on from www.answersingenesis.org/articles/2009/09/11/biblical-creationists-cornered on September 9, 2011.
- Huxley, A, 1966. Confessions of a professed atheist. *Report: Perspectives on the News* 3:19.
- Johnson, J. J. S. 2007. Shades of the Enlightenment. How the neo-deist "Intelligent Design Movement" recycles the enlightenment's methodology of "reason" as a humanistic substitute for biblical creationism's revelation-verified epistemology. Retrieved from www.icr.org/i/pdf/technical/shades-of-the-enlightenment.pdf on April 8, 2012.
- Joubert, C. 2011. [What Makes Us Human, and Why It Is Not the Brain: A Creationist Defense of the Soul](#). *Answers Research Journal* 4:217–232. Retrieved from www.answersingenesis.org/contents/379/arj/v4/human_brain_soul.pdf
- Keller, T. 2009. Creation, evolution, and Christian laypeople. Retrieved from www.biologos.org/uploads/projects/Keller_white_paper on September 23, 2011.
- Kruger, M. J. 2001. The sufficiency of Scripture in apologetics. *The Master's Seminary Journal* 12, no. 1:69–87.
- Kulikovsky, A. S. 2009. *Creation, fall, restoration. A biblical theology of creation*. Ross-shire, Scotland: Mentor.
- Lamoureux, D. O. 2010. Evolutionary creation: Moving beyond the evolution versus creation debate. *Christian Higher Education* 9:28–48.
- MacArthur, J. 1997. *How to get the most from God's Word*. Dallas, Texas: Word.
- MacArthur, J. 2002. Creation: believe it or not. *The Master's Seminary Journal* 13, no. 1:5–32.
- MacArthur, J. ed. 2003. *Think biblically! Recovering a Christian worldview*. Wheaton, Illinois: Crossway Books.
- MacArthur, J. 2006. [What's Your Worldview?](#) Abridged from *Think Biblically!* Retrieved from www.answersingenesis.org/articles/am/v1/n1/whats-your-worldview on April 17, 2012.
- Mayhue, R. L. 2003. Cultivating a biblical mind-set. In *Think biblically! Recovering a Christian worldview*, ed. J. MacArthur. Wheaton, Illinois: Crossway Books.
- Mayhue, R. L. 2008. Is nature the 67th Book of the Bible? In *Coming to grips with Genesis. Biblical authority and the age of the earth*, ed. T. Mortenson and T. H. Ury, pp. 105–130. Green Forest, Arkansas: Master Books.
- Moore, A. 2010. Should Christians do natural theology? *Scottish Journal of Theology* 63, no. 2:127–145.
- Moreland, J. P. 2002. The age of the earth. Retrieved from www.reasons.org/articles/the-age-of-earth on March 14, 2010.
- Moreland, J. P. 2007. How evangelicals became over-committed to the Bible and what can be done about it. Retrieved from www.kingdomtriangle.com/discussion/moreland_EvangOverCommBible.pdf on January 14, 2009.
- Mortenson, T. 2004. Philosophical naturalism and the age of the earth: are they related? *The Master's Seminary Journal* 15, no. 1:71–92.
- Mortenson, T. 2008. Jesus view of the age of the earth. In *Coming to grips with Genesis. Biblical authority and the age of the earth*, ed. T. Mortenson and T. H. Ury, pp. 315–346. Green Forest, Arkansas: Master Books.
- Murphy, N. 1998. Human nature: Historical, scientific, and religious issues. In *Whatever happened to the soul? Scientific and theological portraits of human nature*, ed. W. S. Brown, N. C. Murphy, and H. N. Malony, pp. 1–30. Minneapolis, Minnesota: Fortress Press.
- Murphy, N. 2006a. Scientific perspectives on Christian anthropology. *CTI Reflections*, 8:82–100. Retrieved from www.lastseminary.com/nonreductivephysicalism/MurphyNancyNRP1.pdf on June 20, 2010.
- Murphy N. 2006b. *Bodies and souls, or spirited bodies?* Cambridge, United Kingdom: Cambridge University Press.

- Murphy, N. 2007. Phillip Johnson on trial: A critique of his critique of Darwin. In *Intelligent design: Science or religion? Critical perspectives*, ed. R. B. Baird and S. E. Rosenbaum, pp. 181–199. New York, New York: Prometheus Books.
- Nagel, T. 1997. *The last word*. New York, New York: Oxford University Press.
- O’Hehir, A. 2005. Priests in lab coats. Retrieved from www.salon.com/2005/08/06/ruse on April 10, 2012.
- Pearcey, N. R. 2005. *Total truth. Liberating Christianity from its cultural captivity*. Wheaton, Illinois: Crossway Books.
- Poe, H. L. and C. R. Mytyk 2007. From scientific method to methodological naturalism: The evolution of an idea. *Perspectives on Science and Christian Faith* 59, no. 3:213–218.
- Rea, M. n.d. Authority and truth. Retrieved from [www.nd.edu/~mrea/papers/Rea Authority & Truth.pdf](http://www.nd.edu/~mrea/papers/Rea_Authority_&_Truth.pdf) on March 16, 2012.
- Rea, M. 2009. Introduction. In *Analytical theology. New essays in the philosophy of theology*, ed. O. D. Crisp, and M. Rea. Oxford, United Kingdom: Oxford University Press.
- Ross, G. 2005. An interview with Michael Ruse. *American Scientist*. Retrieved from www.americanscientist.org/bookshelf/pub/michael-ruse on April 10, 2012.
- Ruse, M. 1989. *The Darwinian paradigm. Essays on its history, philosophy, and religious implications*. London, United Kingdom: Routledge.
- Ruse, M. 1998. *Taking Darwin seriously: A naturalistic approach to philosophy*. 2nd ed. New York New York: Prometheus.
- Ruse, M. 2005. *The evolution-creation struggle*. Cambridge, Massachusetts: Harvard University Press.
- Ruse, M. 2006. Darwinism and the problem of evil. In *Darwin’s nemesis. Phillip Johnson and the intelligent design movement*, ed. W. A. Dembski, pp. 139–152. London, United Kingdom: IVP Academic.
- Ruse, M. 2007. Creationism. *Stanford Encyclopedia of Philosophy*. Retrieved from plato.stanford.edu/entries/creationism/ on April 3, 2012.
- Ruse, M. 2009a. Why I think the new atheists are a bloody disaster. Retrieved from blog.beliefnet.com/scienceandthesacred/2009/08/why-i-think-the-new-atheists-are-a-bloody-disaster on April 3, 2012.
- Ruse, M. 2009b. Dawkins et al bring us into disrepute. There’s a schism alright, and I seem to find myself on the unfashionable side of it. *The Guardian*. Retrieved from www.guardian.co.uk/commentisfree/belief/2009/nov/02/atheism-dawkins-ruse on April 3, 2012.
- Ruse, M. 2010a. Philosophers rip Darwin. *The Chronicle of Higher Education*. Retrieved from chronicle.com/article/What-Darwins-Doubters-Get/64457/ on April 9, 2012.
- Ruse, M. 2010b. Accommodationist and proud of it. Retrieved from biologos.org/uploads/projects/ruse_scholarly_essay.pdf on March 26, 2012.
- Ruse, M. 2010c. Accommodationism in the religion-science debate: Why it’s incomplete. Retrieved from www.huffingtonpost.com/michael-ruse/accommodationism-and-why-_b_715915.html on April 10, 2012.
- Ruse, M. 2011. New atheism: A disaster comparable to the Tea Party. *The Chronicle of Higher Education*. Retrieved from chronicle.com/blogs/brainstorm/new-atheism-a-disaster-comparable-to-the-tea-party/33421 on April 3, 2012.
- Russell, R. 1986. Natural theology: Is it Scriptural? *Anakainosis* 8, no. 3:6–8.
- Sarfati, J. 1999. *Refuting evolution*. Brisbane, Australia: Answers in Genesis.
- Searle, J. R. 1992. *The rediscovery of the mind*. Cambridge, Massachusetts: The MIT Press.
- Sparks, K. 2010. After inerrancy: Evangelicals and the Bible in a postmodern age. Retrieved from www.biologos.org/uploads/static-content/sparks_scholarly_essay.pdf on April 25, 2011.
- Taliaferro, C. 2009. The project of natural theology. In *The Blackwell companion to natural theology*, ed. W. L. Craig and J. P. Moreland, pp. 1–23. London, United Kingdom: Wiley-Blackwell.
- Thomas, R. L. 1998. General revelation and biblical hermeneutics. *The Master’s Seminary Journal* 9, no. 1:5–23.
- Thomas, R. L. 2000. Historical criticism and the great commission. *The Master’s Seminary Journal* 11, no. 1:39–52.
- Thomas, R. L. 2004. The rationality, meaningfulness, and precision of Scripture. *The Master’s Seminary Journal* 15, no. 2:175–207.
- van Inwagen, P. 1995. *God, knowledge, and mystery: Essays in philosophical theology*. Ithaca, New York: Cornell University Press.
- Whitcomb, J.C. 1977. Defending the Bible: Contemporary apologetics and the Christian faith. Retrieved from www.whitcombministries.org/documents/defending_bible.html#limitEvidence on May 7, 2012.

Eindnoten

1. See also Ruse (2010a) and Ross (2005).
2. Ruse's views and arguments appear on the BioLogos discussion forum Science and the Sacred (Ruse 2009a), the BioLogos website in the form of an essay (Ruse 2010b), and the BioLogos blog (Ruse 2010c).
3. For a helpful explanation of the difference between philosophical (metaphysical) and methodological naturalism see Poe and Mytyk (2007).
4. Murphy also argued that "we are our bodies," and a physicalist account of human nature does not conflict with the biblical view of bodies and souls, because "the Bible has no clear teachings here" (Murphy 2006b, pp. ix, 4). Joubert (2011) has shown that this is plainly false.
5. What counts as being "religious?" For Ruse it means a deep interest in and commitment to one's beliefs and "strong moral feelings" toward what those beliefs imply (Ross 2005).
6. Geisler and Corduan made their readers aware that arguments to prove the existence of God do not always persuade. Also, "a proof for God as such, if it is successful, leads a person only to believe that there is a God and not necessarily to believe in that God" (Geisler and Corduan 1988, p. 87). But if there is no such thing as an atheist—as I will argue—then the Christian's task is to help the unbeliever to come to a saving faith in Jesus, which is both the work of the Holy Spirit and gift of God (cf. [Luke 24:45](#) with [Acts 16:14](#) and [Ephesians 1:18–20](#), and [2:4–9](#)). Nevertheless, Geisler and Corduan hold that only "a psychological and spiritual analysis could indicate what is the cause" of why unbelievers choose not to commit themselves to God, "despite the fact that the evidence indicates he is there" (Geisler and Corduan 1988, pp. 87, 88).
7. For a discussion of the relation between general revelation, special revelation and biblical hermeneutics (interpretation), see Kulikovskiy (2009, pp. 17–27) and Thomas (1998). To understand why it is a mistake to assume that general revelation can lead to salvation, see Hoffmeier (2000).
8. By "knowing someone personally" I mean knowledge by acquaintance (for example, [Exodus 1:8](#); [1 Samuel 3:7](#); [John 4:10](#)).
9. I do not propose a comprehensive account of the psychology of the "atheist." There are many factors that play a role in his thinking and behavior. The challenge is to discern the difference between the cause of his thinking and the outward behavioral manifestations of his unbelief. In [Psalm 10:1–4](#) we read that the God-denier is one who takes pride in his wickedness; he boasts about his desires; he is filled with greed; he curses and renounces the Lord of heaven and earth, and he persecutes the believer. At the bottom of this is a spiritual and moral problem—a sinful nature and rebellious heart—which can only be cured by an intervention of the Spirit of God (cf. [John 3:3–7](#)).
10. I am indebted to Wiker (2002).
11. Note that Ruse did not try to justify the killing of Jewish people.
12. Epicurus' worldview clearly reflects in what naturalist and philosopher John Searle refers to as "our 'scientific' world view" (Searle 1992, p. 85). About this worldview he says:

Some features of this world view are very tentative, others well established. At least two features of it are so fundamental and so well established as to be no longer optional for reasonably well-educated citizens of the present era; indeed they are in large part constitutive of the modern world view. These are the atomic theory of matter and the evolutionary theory of biology . . . [A]t present the evidence is so overwhelming that they are not simply up for grabs (Searle 1992, p. 86).
13. Ruse (2009a) was raised a Quaker.
14. God-denier Aldous Huxley admitted that the liberation which he and his fellow naturalists desired was "liberation from a certain system of morality [that is, a biblical morality]. We objected to the morality because it interfered with our sexual freedom" (Huxley 1966, p. 19).
15. Dualists believe that the physical or material world is not all there is. There is also an unseen, immaterial world with spirits, such as God ([John 4:24](#)), angels, souls and demons (see Joubert 2011).
16. Whitcomb asked,

But is the human "mind" not capable of detaching itself from the so-called "heart" and of drawing its own conclusions about God independent of the downward direction of the fallen nature? The answer is no. Mark our Lord's explanation of the unbreakable relationship between the mind and the heart: "Out of the heart come evil thoughts" ([Matthew 15:19](#); cf. [Mark 7:31](#)). He later asked His disciples: "why do doubts arise in your hearts?" ([Luke 24:38](#))."

That

Scriptures offer us no hope of bringing about a fundamental change in a man's thinking about God apart from a profound change in his 'heart,' the moral/spiritual center of his personal being . . . is a basic reality that no Christian apologist can afford to ignore (Whitcomb 1977, p. 4).

17. Here one calls to mind the words of Paul to Timothy: "And just as Jannes and Jambres opposed Moses, so these men also oppose the truth, men of depraved mind, rejected as regards the truth" ([2 Timothy 3:8](#)). Over 30 years ago Whitcomb observed,

In our efforts to make the Bible and Christianity attractive and acceptable to men we find ourselves immediately confronted with two stupendous obstacles: man's fallen nature and the Satanic forces which surround him . . . [I]t is astonishing to me how few of the better known evangelical works on Christian apologetics today give them serious consideration (Whitcomb 1977, p. 3).

It is sad to say, but his observation is as true today as it was when he penned those words.

18. For one thing, general revelation alone cannot produce a natural theology (Thomas 1998). For another thing, Mayhue's (2008, pp. 111–115) examination of the texts regarded by most apologists as the basis on which to build a theology of general revelation, indicates the contrary. Whitcomb's (1977, pp. 11–13) exposition of [Acts 17:1–34](#) also makes it impossible for us to reconcile Paul's approach to the unbeliever with those of certain Christian apologists today. For an excellent treatment of the necessity of Scripture (special revelation), see Barrick (2004).
19. Moreland published a paper under the title of "How Evangelicals Became Over-Committed to the Bible and What can be Done about It". Moreland's thesis is this: "To be more specific, in the actual practices of the evangelical community in North America, there is an over-commitment to Scripture in a way that is false, irrational, and harmful to the cause of Christ" (Moreland 2007, p. 1). After having clarified what he meant by "over-commitment"—Christians who accept Scripture as their ultimate authority and source of relevant knowledge of the world, but then go on to accept Scripture as the sole authority or source of knowledge—he followed with two suggestions to correct the problem: (1) ". . . teach people how to avail themselves appropriately of the extra-biblical knowledge available," and (2) ". . . develop biblical, theological and philosophical justifications for such knowledge along with guidance for its use" (Moreland 2007, p. 8). He concluded with the following words: "In sum, we Evangelicals rightly confess the ultimate authority of God's inerrant Word. But we can no longer afford the luxury of Evangelical over-commitment to the Bible" (Moreland 2007, p. 8). While it may be said of many Christians, to this writer's knowledge there is not a single young-earth creationist who considers Scripture as his sole source of knowledge. What seems clear is that Moreland has not changed his view of Scripture and science since he presented it 10 years ago (Moreland 2002). In other words, Moreland developed an argument against over-commitment to the Bible and for extra-biblical knowledge in order to continue to interpret "day" in Genesis as intrinsically consistent with a long age (see Ham and Mortenson 2009).

For reasons why the doctrine of creation is a key test case revealing the attitudes of Christians toward the authority of Scripture and the proper approach to biblical interpretation, see the three-part article by Elliott (2005a, 2005b, 2005c). Cf. also fn. 20.

20. Here are a few things biblical scholar Richard Mayhue said in relation to Paul's words in [2 Corinthians 10:4–5](#) and Scripture:

Scripture is the mind of God . . . To think like God one must think like Scripture. That's why Paul encouraged the Colossians to let the word of Christ richly dwell within them ([Colossians 3:16](#)) . . . [A]ny philosophy, worldview, apologetic, or other kind of teaching that undermines, minimizes, contradicts, or tries to eliminate the Christian worldview or any part of it is to be met head-on with an aggressive, offensive battle-plan. God's intended end ("destroy" is used in vv. 4–5) of that which does not correspond to Scripture's clear teaching about God and His created world . . . How can one think Christianly without thinking theologically, and how can one think theologically without thinking biblically? . . . Whatever the subject, one must begin with God's perspective from Scripture rather than with man's opinion from observation, research, and logic . . . It is clearly a contradiction to declare oneself a Christian thinker and then relegate God's mind in Scripture to a place of equal or inferior value to man's thinking (Mayhue 2003, pp. 43, 48, 51).

21. On page 1 (fn. 1), Rea wrote: "This paper has benefitted from discussion at the Scripture Project Workshop in June 2010 and in the weekly discussion group of the Center for Philosophy of Religion at the University of Notre Dame in January, 2011." It is no surprise that Rea is uncertain whether Jesus included us when He told His disciples to "go to all nations, baptizing them." For an examination of how various individuals viewed the Great Commission ([Matthew 28:18–20](#)) since early church history and how the advent of Historical Criticism has affected even evangelical's teaching of it, the reader is referred to Thomas (2000).
22. Edwards points out that expressions such as "The Lord spoke," "The Lord commanded," and "The Lord said" occur nearly 4,000 times in the Old Testament, and around 500 times in the first five books of the Bible alone (Edwards 1993, p. 79).
23. Theistic evolutionists who wrote for BioLogos are very well aware of the implications of their assertions and arguments. Enns, for example, wrote:

There is really little doubt that Paul understood Adam to be a real person, the first created human from whom all humans descended. And for many Christians, this settles the issue of whether there was a historical Adam.

That is what Paul believed, and for his argument to have any meaning, both Adam and Jesus have to be real people. If there was no Adam, there was no Fall. If there was no Fall, there was no need for a savior. If Adam is a fantasy, so is the Gospel (Enns 2010b, pp. 3–4).

Dr. Denis Lamoureux told readers of BioLogos that Adam never existed, while he clearly acknowledged the trouble it creates for theistic evolutionists:

The greatest problem with evolutionary creation is that it rejects the traditional literal interpretation of the opening chapters of Scripture . . . Even more troubling for evolutionary creation is the fact that the New Testament writers, including Jesus Himself, refer to Genesis 1–11 as literal history ([Matthew 19:4–6](#); [Romans 5:12–14](#); [Hebrews 4:4–7](#); [2 Peter 2:4–5](#))—(Lamoureux 2010, p. 4).

24. I am indebted to one of the reviewers for this point.
25. For a discussion of the issues mentioned in this section, see Mortenson (2008, pp. 315–346, 2009), and Chaffey and Patterson (2012).

verhoevenmarc@skynet.be - www.verhoevenmarc.be - www.verhoevenmarc.be/NieuwsteArtikelen.htm